

תת"ע 4979/11/16 - אלכסנדר דוקטורוביץ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 4979-11-16 מדינת ישראל נ' דוקטורוביץ
תיק חיזוני: 52111424850

בפני כבוד השופט טל פרץ
 המבקש אלכסנדר דוקטורוביץ
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

מנחתת לפניה בקשה לפסיקת הוצאות הנאשם בהתאם לסעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. (להלן "החוק")

.1. לבקשת נסירה הודעת תשלום קנס, מסוג ברירת משפט, בגין עצירת רכב באופן שיש בו משום הפרעה לתנועה בגין תקנה 71 (1) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.

.2. המבקש הגיש בקשה להישפט והתיק נקבע להקראה. בישיבת ההקראה, ביום 10.11.16, התיצב עו"ד גולן והודיע כי יסורךיפוי כי לננט המשפט וביקש דחיה לצורך צילום חומר הראיות והידברות עם הטעיבה. התקיק נדחה להקראה נוספת ליום 19.12.16.

.3. בישיבת ההקראה מיום 19.12.16 הודיע עו"ד גולן כי המבקש **מודה בנהיגה** וכופר בביצוע העבירה. התקיק נקבע להוכחות.

.4. לשיבת הוכחות, בתאריך 9.3.17, התיצב המבקש וטען כי הוא אינו מיוצג על ידי עו"ד גולן. בישיבה העיד ע"ת/1, השוטר אליו מוקטה, שערך את הودעת תשלום הקנס (ת/1). העד תיאר כיצד הגיע למקום האירוע ברחוב הרצל 82 בראשון לציון, שם ראה כי רכבו של המבקש חונה וחוסם רכב אחר.

מהאחר והאירוע היה צריך לשוטר, ציר השוטר סקיצה של מקום ביצוע העבירה. (ת/2)

.5. בחקירותו הנגדית של ע"ת/1 התברר כי במקום הייתה שוטרת, או פקחית איכות הסביבה, בשם זינה אשר ערכה דו"ח פעולה. לאור מצא זה **תיקו המבקש** לזמן את העדה והדין נדחה להמשך שמיעת הוכחות.

.6. בתאריך 23.3.17 העידה ע"ת מס' 2, השוטרת זינה טושמה, באמצעותה הוגש דו"ח פעולה (ת/3), נשמעה פרשת ההגנה והוגשו תמונות מטעם הנאשם (נ/1). בתום פרשת ההגנה זיכיתי את המבקש מחמת הספק וזאת לאור סתיות בין עדויות השוטרים לעניין מקום הרכב,

שנערכה על ידי השוטר אשר העלה ספק בעניין מיקום הרכבים במקום. 7. בתאריך 7.5.17 הוגשה בקשה לפסיקת הוצאות. במסגרת הבקשה עותר המבקש להשתתף הוצאות על המاشימה בסך 10,000 ₪ לפחות, וזאת מנימוקי בזבוז זמן, טלטול נפשי, נסיעות זמן עבודה וזמן אישי אשר ירדו לטימון. המבקש אף טוען כי יתרן והוא מקבל עסקאות שונות בנדל"ן וכן נפגעה פרנסתו.

8. המשיבה מתנגדת לבקשתו וטענת כי המבקש בחיר למשת את זכותו להישפט ואף פנה ל乾坤 תלונות הציבור אשר מצא כי תלונתו אינה מוצדקת. כמו כן, מדובר בהליך פלילי בו נאשם המעורב להוכחת חפותו נדרש להתייצב לדיוונים שההילך אשר לוקח זמן. בתיק הנ"ל לא הייתה חריגה אשר בגין סיבה מוצדקת בקבלת הוצאות.

דין והכרעה

לאחר שנתי דעת לייעוני הצדדים החלמתי לדוחות את הבקשה ולאה טעמי:

9. סעיף 80(א) לחוק העונשין, קובע כהיא לשנה:
"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנוהל קובל רשיין בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור".

10. דהיינו, על פי סעיף 80 כאמור, על הנאשם הנטל להוכיח שני תנאים מצטברים, בבקשתו לפיזויו, האחד כי זוכה בדין, או שהאישום נגדו בוטל מכוח סעיף 94(ב) לחס"פ והתנאי השני - שלא היה יסוד לאשמה או שישנן נסיבות אחרות המצדיקות הטלת פיזוי.

11. כפי שນפק בע"פ 4466/98 **רامي דבש נ' מדינת ישראל** (להלן "פסק דין דבש") על בית המשפט לבחון את התשתיות הראיות שהייתה מונחת בפני התביעה עבור להגשת כתב האישום על מנת להיווכח האם היה יסוד להאשמה. בית המשפט בוחן האם התביעה פعلاה באופן סביר ובתום לב והאם על סמך החומר שהיה לפניו היה טובע סביר מגיש כתב אישום. וכך נקבע:

"אין די בכך שניוכת כי הנאשם זוכה במשפטו. זיכוי של הנאשם הוא תנאי מוקדם והכרחי אך אין הוא תנאי מספיק. שומה עליו על בית-

המשפט להוסיף ולבדוק את תשתיית הראיות שהיתה עובר להגשת כתב האישום לבית-המשפט, שרק כך יוכל להגעה לכל מסקנה אם היה ואם לא היה יסוד להאשמה של פלוני בדיון פלילי ... במקומות שהתביעה נהגה בסבירות ובזהירות רואיה, כראוי לתביעה, לא נאמר כי לא היה יסוד להאשמה גם אם בערכו של יום יצא נאשם זכאי בדיונו... ואילו אם התביעה נהגה שלא בסבירות ושלא בזהירות רואיה, תישא המדינה בהזאותו של הנאשם ותיאלץ לפצותו על מעצרו ועל מאסרו... המשוג 'לא היה יסוד להאשמה' מציר מצב קיצוני של אי-סבירות בולטת, וגם אם אמרנו כי המשוג 'לא היה יסוד' פורש עצמו לא אך על מקרים קיצוניים שבהם לא היה כל יסוד להאשמה אלא גם על סוגים מקרים שבהם יסוד ההאשמה הוא יסוד רעוע... גם אז לא יוכל להרחק לכת רב מכך'..

12. בעניינו אין, ולא יכול להיות חולק, כי לא מתקיים התנאי "שלא היה יסוד להאשמה". לא שוכנעתי כי המאשימה פעלת באופן שאינו סביר או בחוסר תום לב. בידי התביעה היה מונח ת/1 אשר ממנו עולה כי הרכב המבוקש חסם רכב אחר וכאשר נתבקש המבוקש להזיז רכבו, סרב לעשות כן.

13. המבוקש מizza זכויותיו, הגיע בקשה להישפט ואף יוצג על ידי עו"ד אשר כלל לא כפר בעובדת היות המבוקש מעורב בביצוע העבירה. כפирתו של המבוקש צומצמה לכך שלא ביצע את העבירה בלבד. המבוקש הודה בנהיגה ולא העלה כל טענה כי אין מדובר ברכבו או טעות במספר הרכב.

14. באשר להतמכות ההליכים, הרי שהדין נדחה לבקשת המבוקש, אשר רצה לחקור את השוטרת אשר הייתה מעורבת אף היא באירוע (ע"ת/2).

15. בנסיבות המפורטות לעיל לא מצאתי כי לבקשת קומה עילת זכאות לפסיקת הוצאות מכוח "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". הפסיקה התקיימה לקיימן של נסיבות אחרות מטעמי צדק, נסיבות בהן נגרם עוויל לנאים, כאשר נאשם הוועמד בדיון תוך עלייה שווה, כאשר נגרמו לנאים סבל ונזק משמעותית או במקרה של זכיון מוחלט וכן נקבע בפסק דין דבש :

"**במקום שבית-המשפט סבר כי התנהלות התביעה הייתה התנהלות רואיה ורצואה, ניתן לגורם זה משקל לשילוט חיובה של המדינה בפיזי ובשפוי הנאשם. כך, למשל, מקום שהתביעה שקרה מחדש את עדמתה והחלטה לחזור בה מן האישום, נפסק כי אין לחיבת הוצאות הגם שלא חל שינוי בנסיבות; טעם הדבר: יש לעודד את התביעה, ושלא לרפות את ידיה, לשקל מחדש המשך ניהולו של הליך הפלילי, ועל דרך זו להקטין**

את הנזק והטרחה העולאים לבוא על הנאשם.

16. המבוקש עתר להוצאות מבלתי להוכיח נזקי, מבלתי לצרף תחשייב, מבלתי לצרף הוכחה על נזק ממשי, מבלתי לצרף תלווש משכורת להוכחת השתכרותו ולא שוכנעתי כי נגרם לו נזק ממשי.

סוף דבר

17. לא מצאתי כי מתקיימות לפני עילות המזכות את המבוקש בהוצאות. מצאתי קיומו של יסוד לתנהגותה של התביעה הייתה הוגנת וסבירה. הסתירה בין העדים הtgtלהה, לראשונה, בישיבת ההוכחות אשר בסיוםה זוכה המבוקש. לא מצאתי כי ההליך התמשך שלא לצורך ולפיכך, מכל האמור לעיל, הבקשה נדחתת.

5129371 זכות ערעור כחוק.

המזכירות תעביר ההחלטה לידיעת הצדדים.

ניתנה היום, כ"א אייר תשע"ז, 17 Mai 2017, בהעדר הצדדים.